

ДА ЛИ ЈЕ КОРИГОВАЊЕ БИБЛИЈЕ БИЛО НЕМОГУЋЕ?

[Српски – Serbian – صربي]

Рахметуллах бин Халил Ел Хинди

2015 - 1436

IslamHouse.com

﴿ هل تحريف الكتاب المقدس كان مستبعدا؟ ﴾

« باللغة الصربية »

رحمة الله بن خليل الرحمن الهندي

2015 - 1436

IslamHouse.com

Хришћанске заблуде и одговори на њих

Хришћани верују да је кориговање Светих књига било немогуће јер су њени примерци били разасути на истоку и западу и нико их није био у стању изменити

Одговарајући на ове погрешке и заблуде наводимо неколико ствари које елиминишу тврдње да је њихово искривљивање било немогуће:

1. Мојсије, нека је мир на њега, је написао примерак Старог завета и предао га рабинима препоручивши им да га чувају у сандуку којег је лично направио. Тај Мојсијев Стари завет је стављен у тај сандук и прва генерација га је тако сачувала. Након ње се стање у израиљском народу изменило. Некада су Стари завет прихватили, а некад га одбацивали и од вере се одметали. Тако су радили све до владавине Давида и Соломуна, нека је мир на њих, када се њихова вера исправила. Међутим, Теврат који су ставили у сандук се загубио пре појаве Соломуна због честе колебљивости у вери и њеног одбацивања, и не зна се тачно када је загубљен, па када је Соломун, нека је мир на њега, отворио сандук није у њему нашао ништа осим две плоче на којима су били

исписани само прописи (десет заповести), као што се то јасно каже у Првој књизи о Царевима (8:9):

„У ковчегу не беше ништа осим две плоче камене, које метну у њ Мојсије на Хориву, кад Господ учини завет са синовима Израилевим пошто изиђоше из земље мисирске.“

Према њиховим светим књигама крајем Соломунове владавине се десило велико отпадништво (ово је без сумње велика лаж и потвора на часног веровесника Соломуна, нека је на њега мир и спас). Они кажу да се Соломон, нека је мир на њега, пред смрт одрекао вере, обожавао кипове и саградио им много храмова како би удовољио својим супругама (Прва књига о Царевима (11:1-11)). Али, ако је, према њиховим прљавим изјавама, пред крај свога живота Соломон, нека је мир на њега, постао херетик и идолопоклоник, па какву он онда корист има од Старог завета?

Након смрти Соломуна, нека је мир на њега, 931 г.п.н.е. дешава се велика хереза. Јеврејска племена су од једне краљевине формирала две. Јервоам Наватов је постао краљем десет племена у северном делу Палестине. Своју краљевину је назвао Краљевина Израел, а за престолницу је изабрао Тирсет који се налази у близини Наполиса. А Рехбуам

син Соломуна је постао краљем два племена на југу Палестине. Своју државу је назвао Краљевина Јуда, а за престолницу узео Уршлим (Кудус). У тим двама краљевинама се раширило безбоштво. Оно је у Израелу било изразитије и жешће, јер се његов краљ Јервоам, након устоличења, преобратио у идолопоклоника. Направио је телад од злата и наредио да се обожавају, а у томе га је следило његових десет племена. Почели су обожавати кипове, а ко је од њих остао у монотеистичкој вери одселио се у Краљевину Јуду.

У Краљевини Израел се на власти сменило 19 краљева, али се њихово стање није изменило и свих десет племена, од њиховог првог до задњег краља, је одбацивало веру у Бога. Обожавали су кипове и занемарили Стари завет, па их је Узвишени Бог уништио тако што је, 722. г.п.н.е., допустио Ашуријама¹, предвођеним Серџуном Првим, да завладају над њима. Већи део их је пао у ропство или је ликвидирао, док је други део расељен по другим краљевинама, те их је у њиховој Краљевини Израел

---

¹ Ашурије су стари народ који је живео у долини реке Ед-Дицле, тј. данашњем ирачком делу Курдистана (северо-источни део Ирака). Обожавали су звезде. Њихова власт је трајала 10 столећа. Ратовали су против Вавилонаца на југу, и Хајсијина на северо-западу. Неки краљеви Јуде и Израела су им плаћали данак.

остало веома мало. Затим су у Краљевини Израел настанили идолопоклонике, те се ова мала израелска скупина измешала с њима. Женили су се њиховим девојкама и множили, а њихови потомци су прозвани Самирије. Од времена првог израелског краља Јервоама, па до њиховог уништења протекла су два столећа и у том периоду они нису уопште марили за Стари завет. Његово присуство у Краљевини је било као присуство змаја из бајки о коме се прича, а који у ствари и не постоји.

У Краљевини Јуда која је обухватала два јеврејска племена, након Соломунове смрти се сменило 20 краљева, од којих је број отпадника од вере био већи него број верника (монотеиста). Чак је и Соломунов син Реџан ширио паганство, па су кипови стављани испод сваког дрвета и обожавани. Узвишени Бог је учинио да над њима завлада египатски краљ Сисек који је напао краљевину Јуду те уништио темеље храма и краљевог двора. Затим је Бог власт над њима и њиховим трећим краљем дао идолопоклоннику Баши, сину трећег краља Краљевине Израел. И он је, такође, био идолопоклоник и отпадник, који је дошао у Кудс и опљачкао храм и краљевски дворцац. У време Ахзије, седмог краља Јуде, на сваком крају града Кудса су саграђени олтари

за приношење жртава кипу Ба'лу, тако да су тиме била блокирана сва врата Бејтул-Макдиса.

У време Манасије, четрнаестог краља Јуде завладао је прави атеизам. Већина становника Краљевине се преобратила у идолопоклонике. У предворју Бејтул Макдиса су изграђени олтари за приношење жртава киповима, а кип кога је Манасије лично обожавао је стајао у Бејтул-Макдису. Исто стање је било и у време његова сина Амона.

638. г.п.н.е. власт је наследио Јошуа син Амона који се искрено покајао и вратио Богу. Наредио је да се оживи вера Мојсијева, срушио је цртеже и симболе атеизма и идолопоклонства, за саветника је именовао свештеника Хилкију, а своме писару Сафану је наредио да од народа сакупља порез за обнову Храма. Стари завет му је јако недостајао, међутим, нико није чуо да његова верзија постоји до 621. г.п.н.е. тј. до 17. године након његова устоличења. У 18. години његов саветник, свештеник Хилкија, је изјавио да је у Бејтул-Макдису, док је бројао за градњу Храма прикупљено сребро, пронашао рукопис Поновљеног закона и скуп других закона. Ову књигу је дао Сафану да је прочита краљу Јошуи. Када је Јошуа саслушао њен садржај, од жалости за грешним

Израелцима, поцепео је своје одело. (Друга књига о Царевима 22:1-11 и Друга књига Дневника 34:1-19).

Међутим, на ову књигу и на речи Хилкије се не може ослонити зато што је пре Ахазије Храм пљачкан два пута, а у његово време преуређен у Храм за кипове, па су у њега свакодневно улазили вратари и звонари. У току два столећа, тј. од почетка Ахазијине владавине 843. г.п.н.е. па све до 621. г.п.н.е. владавине Јошуине, нико није ни чуо за Тору, нити је видео. Знамо да су Јошуа и његови великодостојници улагали огромне напоре на оживљавању Мојсијевог закона и учења, а и калуђери су свакодневно улазили у Храм, па је чудно да Поновљени закон буде у Храму, а да га нико не види током дуго година. Истина је, међутим, то да га је Хилкија лично написао. Када је видео да су Јошуа и његови великани јако заинтересовани за успостављање Мојсијевог законика написао је књигу, по предајама које су свештеници или обични људи препричавали, не гледајући јесу ли оне истините или лажне. Читавих 17 година је радио на њиховом прикупљању и бележењу. И када је окончао посао, приписао их је Мојсију тврдећи да их је пронашао у Храму. Овакве лажи и потворе, ради ширења вере, су биле вером похвалне код позних јевреја и хришћанских претходника.

И без обзира на оно што је урадио Хилкија, Законик којег је предао краљу Јошуи 620. г.п.н.е., у 18. години његове владавине, наставио је да ради на њему до краја свога живота, тј. 13 наредних година. Након смрти Јошуе на власт је дошао његов син Јехвахаз, који је отпао од вере и у земљи поново раширио неверство. Узвишени Бог је допустио да над њима завлада египатски краљ Нехо², који га је заробио, а затим на његов краљевски трон поставио његовог брата Јојакима сина Јошуина који је, такође, био јеретик и идолопоклоник као и његов брат. Након његове смрти владао је његов син Јојакин син Јојакима, који је исто тако био атеиста и идолопоклоник као и његов отац и очев брат. Божијом одредбом над њим је загосподарио Навуходonosор краљ Вавилона. Заробио је и њега и огроман број Израелаца, опљачкао Храм, Кудс и краљев двор, а потом на власт поставио његовог очевог брата Сидкију сина Јошуина, који је, такође, био идолопоклоник као и његова два брата, а који је владао 11 година покоравајући се Навуходonosору. 587. г.п.н.е. дошао је Навуходonosор, ухапсио Сидкију, на његове очи убио сву његову децу, затим

---

² Нехо син фараона Бисматика Првог. Други фараон двадесет и Шесте фараонске породице коју је основао његов отац. Владвао између (609-583. г.п.н.е.). Окупирао Палестину и Сирију, поразио га је Навуходonosор.

му ископао очи, оковао га и са преосталим Израелћанима послао у ропство у Вавилон, те спалио Храм, краљев двор и све куће у Кудсу, уништивши га до темеља и коначно срушивши Краљевину Јуду, 587. г.п.н.е., тј. 135 година након што је Саргон Други Ашуријац уништио Краљевину Израел.

Значи, ланац преносилаца Старог завета код јевреја је прекинут пре Јошуине владавине (638-608 г.п.н.е.), а на књигу коју је он пронашао се не може ослањати, јер за њу не постоји ланац преносиоца и по њој се радило само 13 година, након чега јој се замео сваки траг. Очигледно је нестала у време повратка атеизма, херезе и идолопоклонства у току владавине Јошуиних синова, дакле, пре Навуходносора. А да је и сачувана пре Навуходносора у догађајима везаним за њега сигурно би нестала, јер су и све остале књиге Старог завета, написане пре тог догађаја, у том периоду нестале са лица земље. Ову чињеницу признају и хришћани и јевреји, па су зато принуђени рећи: "Јездра је по други пута написао Стари завет у Вавилону".

Аутори „Речника Свете Књиге“ помињу да је већина светих књига упропаштена и загубљена у време јереса и прогона, а нарочито у време педесетпетогодишње владавине Менесијине (693-639.

г.п.н.е.) и уверени су да је примерак који је пронашао Хиклија уништен у току оскрвнућа Храма.

2. Пошто је Јездра (према њиховом мишљењу) по други пут написао Стари завет, догодила се друга велика несрећа која се помиње у Првој књизи о Мекабејцима, историји Јосифовој, као и у неким другим књигама. Наиме, када је Ентијукс Четврти освојио Урешлим хтео је да уништи јеврејску веру, па је спалио све књиге Старог завета које је успео пронаћи. Затим је наредио да се убије свако код кога се пронађе примерак Старог завета, и ко укаже на спровођење Законика. То је рађено сваки месец у току три и по године, а то се одвијало око 161. г.п.н.е. Убијен је огроман број јевреја и уништене су све књиге које је написао Јездра. Зато је Џон Милнер рекао: "Учењаци су сагласни у томе да су примерак Торе и примерци Старог завета уништени рукама Навуходносорових војника. А када су се појавиле Јездрина предаје уништене су у догађајима Ентијукса. Затим су се јеврејима десиле и друге несреће у којима су загубљене и Јездрина предаје и предаје којима се ни број не зна, а у те догађаје спада и догађај Тита³

---

³ Тито, Титус: Име му је Флафијус Себабинус. Рођен је 39. г., а у Кудс га је, као војсковођу са великом војском, послао његов отац 70. г. Убио је око 70.000 јевреја, а Кудс сравнио са земљом. Император је од 79. 81. г.

Римљанина 70. г.н.е. О томе опширно пише историја Јосифа као и друге историје. У току овог догађаја је у Кудсу и околини, сабљом, распећем на крсту, ватром или глађу убио милион и стотину хиљада особа. Заробио је, и у разним покрајинама продао, деведесет и седам хиљада људи. Затим је велике масе становништва уништио у пределима Палестине и Сирије. Зато, ако је нешто од Старог завета и сачувано од спаљивања у време Ентијукса, сигурно је спаљено или загубљено у овим догађајима.

3. Стари хришћани нису признавали хебрејске верзије Старог завета. Веровали су да су искривљене па су, све до краја другог столећа, користили грчки превод. А у јеврејским богомољама се грчки превод употребљавао све до конца првог столећа. И код једних и код других је број примерака хебрејске верзије био веома мали. Јевреји су, одлуком саветодавног већа, докинули све књиге писане у седмом и осмом столећу, јер су се у многоме разликовале од књига на које су се они ослањали. Тако ни једна верзија књиге писана у ова два столећа није дошла у руке оних који су касније покушали исправљати грешке у њима. Пошто су јевреји уништили све примерке, изузев оних са којима су они

били задовољни, пред њима су се отвориле све предиспозиције за мењање књига како је то њима одговарало.

4. Догађаји који су, у прва три столећа, задесили хришћански свет су учинили да код њих преостане само мали број примерака, тако да је искривљивање малог броја књига било веома лако. Њихова историја потврђује да су они у току ова три столећа били изложени многим несрећама. Многобројни периоди препуни насиља и терора над њима су били довољно дуги да загубе оригиналну верзију Јеванђеља и осталих светих књига.

Одломак из књиге „Тријумф Истине“.